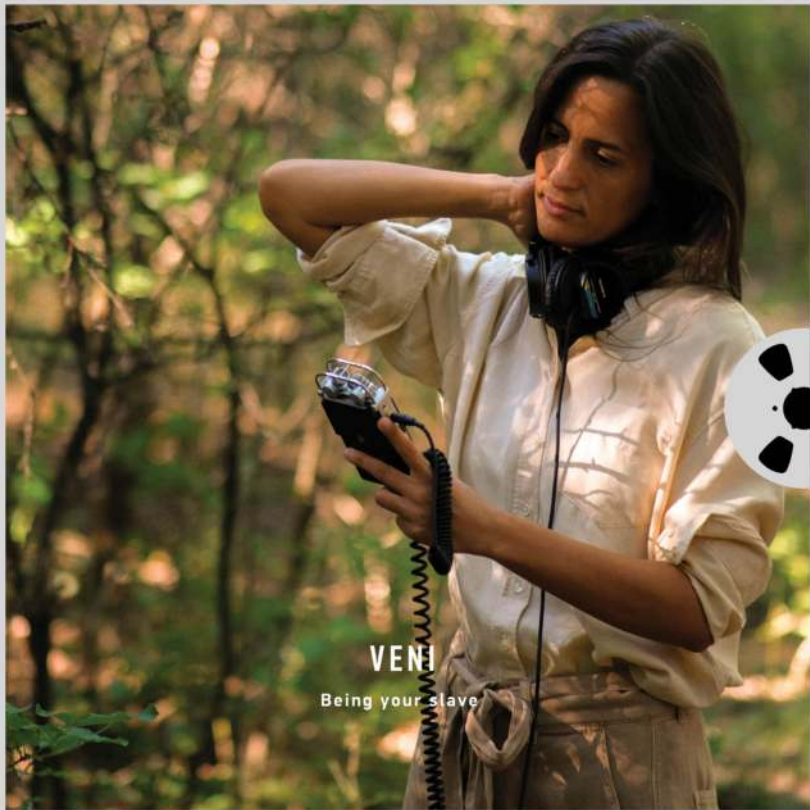

VENI

Being your slave

HUNNIA RECORDS

VENI_Being your slave

- 01. Close to yourself _ Közel magadhoz**
- 02. Bring me to you _ Hozzád vigyen**
- 03. Me, but you _ Én, de te**
- 04. I exist _ Létezem**
- 05. On the branch of nothing _ Semmi ágán**
- 06. Eh, you sorrow _ Ej, te bánat**
- 07. Garden in which it grows _ Kert amiben terem**
- 08. Yet with you _ Veled mégis**
- 09. I wouldn't give _ Nem adnék**
- 10. Chameleon _ Kaméleon**
- 11. At last _ Végre**
- 12. On the way _ Útközben**
- 13. Bring us together _ Sodorjon össze**

**“Rabod lévén, más dolgom mi legyen,
Mint várni vágyad percét, hogy hivatsz?
Életem üres, vesztegethetem,
Célom sincs semmi, míg csak te nem adsz..”**

“Being your slave, what should I do but tend
Upon the hours and times of your desire?
I have no precious time at all to spend,
Nor services to do, till you require..”

CONCEPTION

My goal was to create a musical fabric that pursues the creative concept of my previous record (Escaping Game 2023), this time involving others as well, collaborating with professional musicians and amateur singers in the form of audience participation. The foundations of the compositions have been created with the intention of self-discovery and self-liberation, holding an intuitive mirror and creating a free space of association. These foundations are again built from sound samples that come from my own sound recording archive and that I supplemented with new field recordings.

The sounds used are also the dominant sounds of my identity, however, during selection, I narrowed them down to the ones that currently give the most strength and have the most liberating effect, and to the ones that most support me in experiencing joy. The most important factor was that I feel liberation and joy in every moment of the creation process and that through the activity I encourage myself to experience pleasure according to my own liking as deeply and richly as possible and to practice existing in this state. My ultimate goal was to put these feelings and experiences into the music and for the album to remind me of this state later on. Let alone that this music should inspire others to discover their liberated and joyful selves while listening to it. The most important authorial intent was to keep my state of enjoying freedom pure and to sublimate it, and accordingly I built the dramaturgy of the musical arcs, note by note, second by second, as meticulously as an artist makes a piece of lace, or as a spider weaves its web. The defining vocal motifs of the repetitive, song-like noise music are always recurring. In fact, the essence is always the same, but it never sounds completely alike. The listeners' experience therefore is similar to that of bedtime stories, in a sense that it gives us the certainty of knowing the end of the story and we can pay attention to the details, because we already know the events leading up to the end. This certainty helps us dive into the details, which can unravel again and again into a different whole, depending on our current state of consciousness, spiritual needs and emotional receptivity.

In addition to the recorded noises, I also used an analog synthesizer and software rhythm instruments. However, the most important compositional principle was still that the pieces follow the laws of nature's music, so as they are driven by the pulsation that naturally defines them: they intensify, then fade away, enrich, influence each other, live together, amplify or even cancel each other out and never sound the same when we hear them on their own compared to hearing them together, or when again on their own after they have been played together. The noises are sometimes more, sometimes less song-like. By intentionally avoiding unambiguity, I promote the possibility of discovering free associations, hidden connections and secondary links again and again. My compositions move between articulated and chaotic structure, as consciousness moves between concrete and abstract levels, or states of wakefulness and dreaming. In this way, the song-like noises rather evoke the period when we walk from one image to another at an exhibition, and although the last image we saw is still intensely alive in us, we have already entered the aura of the next image. Thus, a special mix is being formed in our mind from what we have already accepted, what has already been provoked in us and what we will soon acquire.

I then played on the pulsating noises with an analog synthesizer, from which I aimed to lure out sounds that reminded me of the noises that had defined my music the most, such as the sounds of wind, birds chirping, or gardening. I added the software rhythm section to the audio material created in this way, with the intention of

CONCEPTION

leaving certain sound samples recognizable, and modifying others - mostly by placing them in different spaces and special echoes - until they resemble noises that reflect my internal state during the making of the music.

Every time I make an album, I have a defining inner image, just as I have one for each of my concerts. This album was written about the inner image of the journey. I imagined a journey that is only possible once and lasts a lifetime. I can choose only one travel companion and I expect to arrive at the innermost core of myself. It is therefore important to constantly distinguish the essential from the unimportant, the real from the pretense, and gradually abandon the superfluous. That is why it is very important who the other person is, with whom we are becoming one over our time together, because this community will determine which parts of me will be strengthened and how I will live the part of life that manifests itself to me. What colors are given to the journey, how these colors fill it on the whole, and where it will ultimately lead me. In music, all of this is represented on a concrete level by the recurring sound of the tram or train - that is, the vehicle moving in a balanced way on its own track - which is heard in every song, relatively similarly, although it is never created from the same sound pattern.

I sang the melodies on this complex basis. The theme of their lyrics is built around the gesture of unfolding the record to others, inviting others into my own, personal, innermost world and being on the same wavelength, expressed in tropes that are already familiar from my songs, and related to the thought process of Hungarian folk song culture, mostly based on natural symbols.

The whole process of singing and the end result can be related to one of my childhood games, which I consider essentially the most important precursor of this work. I called this game Venírádio. I played tennis or soccer with the wall in the yard, or if there was bad weather, inside the big room - which we called the playroom at the time, because my mother allowed us to play anything there. Me and my siblings were allowed to act like opera singers at full volume or draw on the walls, for example - and I would give myself a rhythm by bouncing the ball, while I was recording with my tape recorder, which I kept as a broadcasting device. I used to imagine that when I turned on the record button, every human, ex-human, future human, superhuman and any non-human creature in the entire universe were listening to me, so really everyone who liked my music. One could ask me a song, of course only my own hits. All the singers on the radio and the announcer were also me. They always asked for the current hits and when I treated everyone with their favorite, the free improvisation part followed, which was listened to by fewer people, but in return they were the true connoisseurs of my art and they were my favorite listeners to sing to. I spent a significant part of my free time as a child, and even as a teenager, playing this game. On these occasions, I was able to catch up with myself emotionally and synchronize with my innermost self, which did not always have the opportunity to find its voice, experience itself or express itself freely in the flow of everyday life. These times, I was able to discover and listen to the inner voice that was suppressed by the noise of the outside world, and I was able to come into harmony with my deepest self.

With my latest compositions, I created an imaginary space from the sounds of my life and filled them with my own current instrumental play and singing. Then, I invited others to infuse the empty frequencies with sounds together and inhabit these spaces of harmony with our true selves through our voices. Ideally, with a sense of peace,

CONCEPTION

tranquility, and liberation, which makes life flow in our depths intensely, but gently, powerfully, but softly. Always, even if we are not paying attention to it, or for some reason we are distancing ourselves from it, or letting ourselves disconnect from it. Recorded in this way within the framework of the studio concert, the improvisational dialogue of the performing musicians and the participants reacting to it, colored by the moment, resulted in a joint work in which we primarily recorded our state. We captured how we actually felt, deep down, and how we experienced the moment together, interacting with each other.

This imaginary space that I offered became a place where we could open up together, because here we are not moving on the axis of good or bad, right or wrong. Here there is presence or absence, liveliness or lifelessness, life-supporting or life-threatening, participation or non-participation, uplifting or indifferent, deepening or neutral. And it was only up to us how much energy we gained from this special, free musical opportunity. There was a single rule for the collective enrichment and effective utilization of our resources, to be who you are, boldly and freely, and to be the way you really are. Don't want to be anyone else and don't want to feel anything but what is real. Now practice experiencing reality and since you have 70 minutes to spend in this state, arrive as soon as possible so that you can immerse yourself in it as much as possible, so that it will have an effect on you and that this effect will accompany you as long as possible. It was specifically designed so that the participants did not prepare the song in advance, and the singing together would be truly improvisational. The audio recording was accompanied by a video recording, but the dress code was nothing more than everyone wearing something ritualistic, something that is important to them for some reason, to which they are connected, to which they believe in its uniqueness and from which they can therefore draw strength.

The song "On the way" was turned into a collective artistic initiative by asking the participants to sing or say their own lyrics to the musical background, in which they included their answers to the questions I had given them. In addition, during this song, we also left a mark by drawing, because throughout the recording I walked around inviting them to a drawing game I used to play a lot as a child, or later in art high school and art university, with my friends who were receptive to it. The essence of the game is the abstract, spontaneous and associative dialogue expressed in the drawing, according to which someone - who in this case was me with purple colour - draws a single, uninterrupted line which the other - who in this case were the co-creators as audience with the graphite - completes to something that he/she first sees in the line. This perfectly expresses visually what happened between us musically. And at the end, I asked them to give a title to their drawings.

Acknowledgements

I would like to thank Zoltán Róbert Hunka for honoring me with his trust and for accepting even my most unusual concepts, strangest ideas and most daring experiments with faith and enthusiasm and supporting me in their high-quality realization.

I thank Péter Cseh for enhancing the musical fabrics with his diverse, exciting, subtle and sensitive, hot and wild, smart and imaginative, instinctive and intuitive, serene and uplifting, and moreover, casually elegant and warm-hearted playing.

I would like to thank Sára Tímár for infusing my compositions with that pure and raw power that she has represented and brought to the world in the form of folk songs for so many years now, and which I have watched with such awe and admiration since my youth, and from which I have drawn so much vitality and inspiration throughout my life.

Thanks for the trust, openness and courage of the participants who have come together as a choir, and for participating with the best of their hearts and souls in this unusual, challenging event. The quality of their presence made it all the more memorable.

I thank Bálint Dóra for the "brainstem reflections", as he called the English translation of the feeling and essence of the texts.

Thanks for the participation of the people in my life who, during the time of creation, especially during the first half of 2024, contributed so that these musical vibrations can capture my strongest and most liberated self and my truest and most joyful feelings. Thank you for your attention, encouragement and love that have made my life so pleasant and thus for helping give birth to this exceptional piece of music.

Célom egy olyan zenei szövet létrehozása volt, amely az előző lemezem (Escaping Game 2023) alkotói koncepcióját folytatja, ezúttal másokat is bevonva, hivatásos zenészekkel kollaboratív és amatőr énekesekkel közönségi részvétel formájában. Az önfeltárás és az önfelszabadítás szándékával létrejött, intuitív tükröt tartó és szabad asszociációs teret teremtő kompozíciók alapjai ezúttal is olyan hangmintákból épülnek fel, amik a saját hangfelvételeim archívumából származnak és amiket új terep felvételekkel egészítettem ki.

A felhasznált hangok ezúttal is az identitásom meghatározó hangjai, azonban szelektálás során a hangokat leszűkítettem az aktuálisan legtöbb erőt adó, legfelszabadítóbban ható és az örömeim megélését leginkább támogató hangokra, hiszen most az volt számomra a legfontosabb, hogy a szerzés minden pillanatában felszabadultságot és örömet érezsek és a tevékenység által ösztönözsem magam a saját szájjam szerinti jólesés minél mélyebb és gazdagabb megtapasztalására és az ebben az állapotban létezés gyakorlására, és hogy ezek az érzéseim és élményeim kerüljenek bele a zenébe és az album később is erre az állapotomra emlékeztessen és nem melleleg másokat is arra inspiráljon, hogy a felszabadult és örömteli önmagukat fedezzék fel hallgatása közben. A szabadságot jólesően megélt állapotom tisztán tartása és ennek szublimálása volt tehát a legfontosabb szerzői szándék és eszerint építettem fel a zenei ívek dramaturgiáját is, hangról-hangra, másodpercről másodpercre, olyan aprólékosan ahogyan egy kézműves egy csipkét készít, vagy ahogy a pók a hálóját szövi. A repetitív, dalszerű zajzene meghatározó hangi motívumai mindig ismétlődnek, de sosem ugyanúgy, a lényeg mindig ugyanaz, de sosem ugyanolyan. A befogadói élmény ezáltal az esti mese hallgatásához rokonítható, amiben az adja a biztonságot, hogy tudhatjuk a történet végét és azért tudunk a részletekre figyelni, mert az odavezető út történéseinek lényegét is jól ismerjük már. Ez segít belefeledkezni a részletekbe, amik ezért tudnak újra és újra más egészzé kibomlani, aktuális tudatállapotunktól, lelki szükségleteinktől és érzelmi befogadó képességünkől függően.

A szerzés során ezúttal a felvett zajok mellett analóg szintetizátort is használtam és szoftveres ritmushangszereket, de a legfontosabb kompozíciós alapelv ezúttal is az volt, hogy a darabok a természet zenéjének törvényszerűségeit kövessék, tehát azt a pulzálást, ahogyan a hangok a természetben előfordulnak: felerősödnek, majd elhalkulnak, feldúsulnak, hatnak egymásra, együtt élnek, felerősítik vagy éppen kioltják egymást és sosem tűnnek ugyanolyannak akkor, amikor magukban halljuk őket, mint mikor együtt, vagy amikor újra önmagukban, miután már együtt is megszólaltak. A zajok néha erőteljesebben, néha kevéssé dalszerűek, az egyértelműség szándékolt kerülésével a szabad asszociációk és az újra meg újra felfedezhetőség lehetőségét segítem elő. Kompozícióim úgy mozognak az artikulált és a kaotikus struktúra között, ahogy a képezel a konkrét és az absztrakt szintek, vagy a tudat az éberség és az álom állapotai között. Ilyen módon a dalszerű zajok inkább azt az időszakot idézik meg, amikor egy kiállítás egyik képétől átsétálunk a másikhoz, és bár még eleven bennünk a legutoljára látott kép és intenzíven él bennünk annak ránk gyakorolt hatása, de már bekerültünk a következő kép hatótávolságába is, így elménkben sajátos egyveleget képez az, amit már befogadtunk és amit az kiváltott belőlünk, valamint amit hamarosan be fogunk fogadni.

A lüktető zajokra aztán analóg szintetizátorral játszottam rá, amiből olyan hangokat szerettem volna előcsalni, amik a zeneiségemet legmeghatározóbb zajokra emlékeztetnek, mint például a szél, a madárcsicsergés, vagy a kerti munka zajai. Az így létrejött hanganyaghoz adtam hozzá a szoftveres ritmusszekciót, melyeknél az volt szándékom, hogy bizonyos hangmintákat meghagyjak felismerhetőnek, bizonyos hangmintákat pedig addig módosítsak -többnyire a térbe helyezés és a visszhangok által-, amíg olyan zajokra nem emlékeztetnek, ami a zene készítése közben jellemző belső képemre reflektált.

Minden albumom készítésénél volt egy meghatározó belső képem, ahogy minden koncertemhez is van. Ez a lemezem az utazás belső képére íródott. Egy olyan utazást képzeltem el, ami csak egyetlen egyszer lehetséges és egy életlen át tart és amihez csak egyetlen utitársat választhatok és amely úttól azt várom, hogy általa önmagam legbelső magjához érkezzek el. Fontos tehát folyamatosan megkülönböztetni a lényegest a lényegtelenről és fokozatosan elhagyni a fölösleget. Ezért is nagyon fontos, hogy ki az a másik, akivel a közösen eltelt idő mentén egyre inkább egyek leszünk, mert ez a közösség fogja eldönteni, hogy az énem melyik részei erősödnek meg és hogyan fogom megélni az élet számomra megnyilvánuló részét. Milyen színezetet kap a megéltető út és ezek a színek összességében milyenné teszik az utazást, ami végül hova vezet majd. A zenében mindezt a konkrét szinten a villamos vagy vonat visszatérő -tehát a saját sínjén kiegyensúlyozottan haladó jármű- hangja jeleníti meg, ami minden dalban megszólal, ráadásul viszonylag hasonlóan, pedig sosem ugyanabból a hangmintából van létrehozva.

Erre a komplex alapra énekeltem fel a dallamokat, mely szövegük tematikája a lemez mások felé való nyitásának gesztusára, mások a sajátm személyes, legbelsőbb világomba való invitálása és a velük egy húron pendülés témája köré épül az eddigi dalaimban már megszokott, a magyar népdal kultúra gondolatiségéhez rokonítható, többnyire természeti szimbólumokra épülő szövegekkel kifejezve.

Az éneklés egész folyamata és a végeredménye is egy a gyerekkori játékkal rokonítható, amit lényegében ezen alkotásom legfontosabb gyakorlati előképének tekintek. Ezt a játékot Venirádió-nak neveztam. A fallal teniszettem vagy fociztam az udvaron, vagy rossz időben bent a nagyszobában -amit akkor játszószobának neveztünk, mert anyám megengedte, hogy ott bármit játszhatunk, teljes hangerőn imitálhattunk operaénekest a testvéreimmel, vagy rajzolhattunk a falakra például-, és a labda pattogásával adtam magamnak a ritmust, közben pedig rögzítettem magam a kazettás diktafononnal, amit a közvetítő eszköznek tartottam és azt képzeltem, hogy amikor bekapcsolom a felvevő gombot, akkor az egész univerzumból minden pillanatnyilag emberi, volt emberi, leendő emberi és nem emberi lény is engem hallgat, szóval tényleg mindenki, aki csak szereti a zenét. Lehetett tőlem számtalán kémi, persze csak sajátót. A rádióban éneklő minden énekes és a bemonodó is én voltam. Mindig az aktuális slágereket kérték és amikor mindenkinél kedvettem a kedvencével, utána következett a szabad improvizációs rész, amit már kevesebben hallgattak ugyan, de cserébe ők voltak az igazi értő művészeteknek és mindig nekik énekeltem a legszívesebben. Gyerekkorom, sőt még kamaszkorom szabadidejének is jelentős részét töltöttem ezzel a játékkal. Ilyenkor tudtam utólrán magam érzelmileg és összeszinkronizálódni az a legbelső énnemmel, akinek nem volt mindig lehetősége szóhoz jutni, megélni magát vagy szabadon megnyilvánulni a hétköznapi

élet sodrásában. Ilyenkor tudtam felfedezni, meghallgatni azt a belső hangot, amit el-el nyomott a külső világ zaja és ilyenkor tudtam harmóniába kerülni a legmélyebben rejlő önmagammal.

Legújabb kompozícióimmal tehát egy olyan képzeletbeli teret hoztam létre életem hangjaiból és zengtem be azokat előre saját hangszeres játékkal és énekemmel, amibe aztán másokat is meghívtam, hogy együtt töltsük ki hangokkal az üresen maradt frekvenciákat és hangjaink által lakjuk be ezeket a harmóniateremtésre alkotott tereket az igazi önmagunkkal, ideális esetben a béke, a nyugalom, a felszabadultság érzésével, ami intenzíven, de gyöngéden, erőteljesen, de puhán áramoltatja mélységeinkben az életet, mindig, akkor is, ha mi nem figyelünk oda rá, vagy valamiért eltávolodunk tőle, vagy hagyjuk magunkat leválasztani onnan. A stúdiókoncert keretein belül így rögzített, az előadó zenészek és az arra reagáló résztvevők improvizatív párbeszéde a pillanatiság által megszínezett lenyomata egy olyan közös alkotást eredményezett, melyben elsősorban az állapotunkat rögzítettük. Megörökítettük azt, amikor ténylegesen, a mélyben éreztük magunkat és ahogyan a pillanatot együtt, egymásra hatva megéltük.

Ez a képzeletbeli tér, amit kínáltam olyan hely lett tehát, ahol együtt kinyílhattunk, mert itt nincs jó vagy rossz, csak jelenlét vagy jelen nem lét, léttel teli, vagy léttelen, életet támogató, vagy életet fenyegető, részvétel vagy részt nem vállalás, felemelő vagy közömbös, elmélyítő vagy semleges és csak rajtunk múlott, hogy mennyi energiát nyerünk ki a szabad zenei együttlét lehetőségéből. Az erőforrásaink közös gazdagításához és hatékony hasznosításához egyetlen szabály volt, hogy most bátran és szabadon legyél az aki vagy és legyél úgy, ahogy tényleg vagy. Ne akarj más lenni és ne akarj mást érezni, csak azt, ami valódi. Most gyakorold a valóság megélését és mivel körülbelül 70 perced van benne lenni, kezd meg mielőbb, hogy minél inkább elmélyedhess benne, minél inkább hasson rád és ez a hatás minél tovább elkísérjen. Konceptió volt, hogy a résztvevők ne készüljenek előre a dalokból, hogy az együtt éneklés valóban improvizatív legyen. A dresscode sem volt egyéb, mint, hogy mindenki viseljen valami rituálisat, valami olyan darabot, ami valamiért fontos neki, amihez kötődik, amiben hisz és amiből ezért erőt tud meríteni.

Az Útközben című dalt összművészeti megmozdulássá emeltük azáltal, hogy a résztvevőket megkértem rá, hogy saját szövegeket mondjanak a zenei alapra, melyben az általam megadott kérdésekre adott válaszaikat foglalják bele. Ráadás képpen ezalatt a dal alatt a rajzolás által is nyomot hagytunk, ugyanis a felvétel közben körbejártam és egy olyan rajzi játékra invitáltam őket, amit én is sokat játszottam gyerekkoromban, vagy később a képzőművészeti középiskolában és a képzőművészeti egyetemen is, az arra fogékony barátaimmal. A játék lényege a rajzban kifejeződő, absztrakt, spontán és asszociatív párbeszéd, miszerint valaki -aki ez esetben én voltam, lilával- húz egyetlen vonalat, amit a másik -akik ez esetben a közönség szerepben lévő alkotótársak voltak grafitál- kiegészít azzá, amit először lát bele a vonalba. Ez képileg tökéletesen kifejezi azt, ami zeneileg történt köztünk. A végén pedig kértem őket, hogy adjanak címet rajzaiknak.

Köszönöm Hunka Róbert Zoltánnak, hogy megtisztel bizalmával és a legszokatlanabb koncepcióimat, a legfurább ötleteimet és legelrugaskodottabb kísérleteimet is hittel és lelkesedéssel fogadja és támogat azok magas minőségű megvalósításában.

Köszönöm Cseh Péternek, hogy sokszínű, izgalmas, finom és érzékeny, de közben dögös és vad, okos és ötletes, de ösztönös és intuitív, ráadásul a lezser eleganciát és könnyed lazaságot sem nélkülöző játékaival színezte ki a zenei szöveteket.

Köszönöm Tímár Sárának, hogy kompozícióimba beletette azt a tiszta és nyers erőt, amit népi ének formájában képvisel és áramoltat a világba már olyan sok éve és amit fiatal korom óta olyan nagy áhítattal figyelek és csodálattal követek és amiből már annyi életerőt és inspirációt merítettem életem folyamán.

Köszönöm a kórusssá összeérő résztvevők bizalmát, nyitottságát és bátorságát és, hogy szívük-lelkük legjavával vettek részt ezen a szokatlan, kizökkentő, de a jelenlétük minőségétől még felemelőbbé váló eseményen.

Köszönöm Dóra Bálintnak az "agytörzsi reflexiókat", ahogy ő nevezte a szövegek érzületének és esszenciájának angol nyelvre történő átültetését.

Köszönöm azon emberek részvételét az életemben, akik a szerzés ideje alatt, –különös tekintettel 2024 első felévére– hozzájárultak ahhoz, hogy ezek a zenei rezgések a lehető legerősebb és legfelszabadultabb énemet és legigazibb és legörömtelibb érzéseimet tudják megörökíteni. Köszönöm, hogy figyelmükkel, bátorításukkal és szeretetükkel ilyen jólesővé tették számomra a létezést és megszülethetett ez a zenei anyag.

01. Close to yourself _ Közel magadhoz

Te kötsz a földre,
Te az anyaghoz,
Te légy, ki hozzám érsz.

Go a thousand ways,
Try a thousand keys,
Find the one that weighs.

Ölelj örökre,
Közel magadhoz,
Te vagy ki hozzám férsz.

Rooted in the dirt,
To the matter bound,
Your touch keeps me on the ground.

Kart, karba öltve,
Érünk a majdhoz,
Én hozzád, te hozzám térsz.

Lock me in your lair,
And keep me there,
You are the only one I bear.

Annyiféle képpen,
Lehetne, de éppen,
Így van jól.

02. Bring me to you _ Hozzád vigyen

Még azt mondják, ez sem szép, az se szép,
Olyan vagyok, mint a csillagos ég.
Olyan vagyok, mint a zengedelem,
A két szememből ragyog a szerelem.

Hozzád vigyen a szél,
Vigyen el hozzád a víz is!

Édesanyám vettem egy kalapot,
Fújja a szél rajta a szalagot,
Ha nem fújja, magam is, de lobogtatom,
Ezt a szőkét ide csalogatom a sötétbe.

Szavak nélkül egymásra találva.
Minden perc úgy telik, hogy nélkülöd hiába.
Én folyó gyors sodrással, néha túl is árad.
Te józanság, meder vagy, irányt adsz a vágynak.

Kinézek az ablakon, felnézek a hegyre,
Arra gondolok, arra az egyre.
Madárdal szól, nagyon, zenél kint a fákon,
Érzem, hogy velem vagy, akkor is, ha távol.

They say it's not nice,
I'm like a starry sky,
I'm like a sign,
Love shines from my two eyes.

A grain of sand in the storm,
A droplet of the rain,
It is me you'll gain.

Mom told me what to wear,
What's hot when blown by the air,
Or when I make it wavy,
Darkness adds to extasy, I don't care.

Moments pass in vain without you,
When my blood overflows,
Sobering desire, you are my bayou.

Looking out the window
I see the mountains and the sky,
the singing bird, the flamingo,
You may be distant, you are my Mount Sinai.

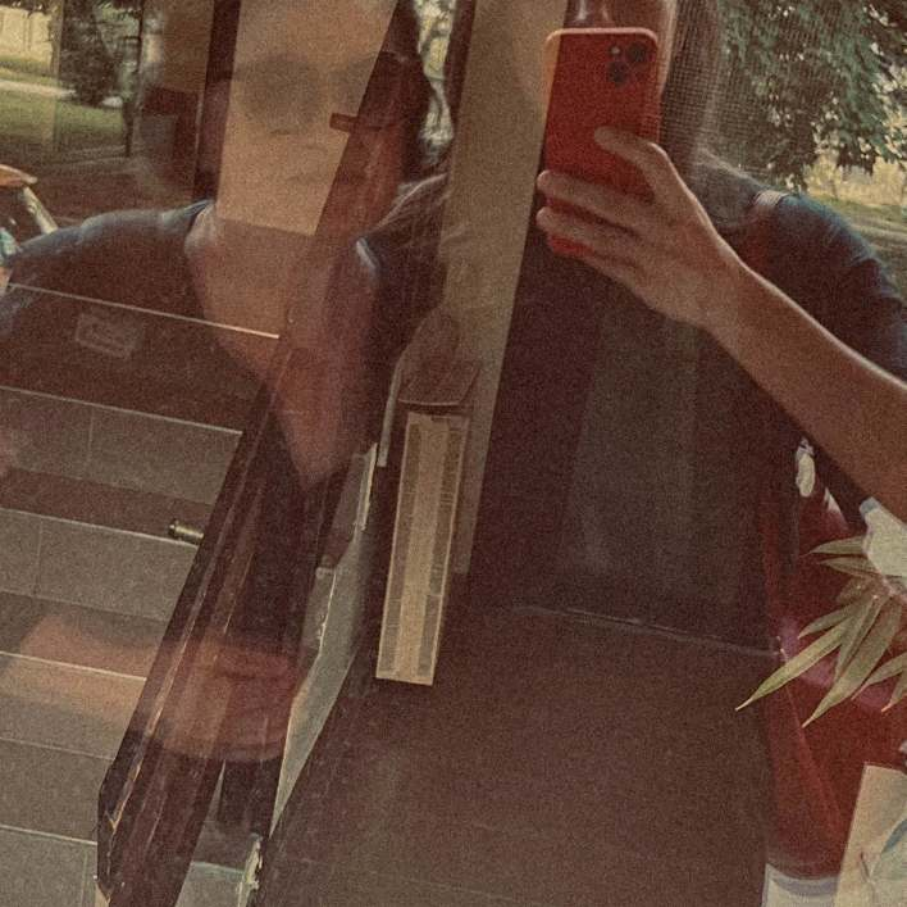

03. Me, but you _ Én, de te

Én fúrhatom a kutat,
A legmélyebbik lyukat,
De te töltöd meg vízzel.

Én lesöpröm az utat,
Amerre ujjad mutat,
Csak hadd járjak rajta hittell!

I sweep the trail,
Where your finger points,
Just let me walk in faith!

04. I exist _ Létezem

Tenyeredben tenyeremmel elmúlik a félelem,
Veled virradt reggelre lesz tudássá a vélelem.

Sárkány szín szemeidben tűz lobog, oly' eleven,
Közelének melegében érzem végre, létezem.

Semmi felé sodródásom veled létezés lett, végtelen,
Együtt vigyen át az út a megnyilvánult életen.

Hand in hand makes life eternal,
Break morning with me, make hope internal.

05. On the branch of nothing _ Semmi ágán

Én a semminek a semmi ágán,
De a figyelmedben nem fürdök árván.

Hull a szilva a fáról,
Most jöttem a tanyáról,
Ej, ha ruca-ruca kukorica derce.

Egyik ága lehajlott,
A szeretőm elhagyott,
Ej, ha ruca-ruca kukorica derce.

Ha elhagyott egy évre,
Elhagyom én kettőre,
Ej, ha ruca-ruca kukorica derce.

Ha elhagyott kettőre,
Elhagyom én örökre,
Ej, ha ruca-ruca kukorica derce.

06. Eh, you sorrowg _ Ej, te bánat

Babám fejét búsan szegi, szívét nehéz bánat eszi.
Bánat, bánat, ej, te bánat, ne emésszed a babámat!

Babám, fejed hajtsd vállamra, búdban sem hagylak magadra.
Mondd, az élet rád mit rakott? Benned milyen nyomott hagyott?

Milyen útra menjek veled? Mi lehet épp fontos neked?
Megértelek téged hiszen, Fájdalmadat én is viszem.

Az én, az én babám a legszebb a vidéken!

07. Garden in which it grows _ Kert amiben terem

Én a fa, te a kert, amiben terem.
Összeköt minket a végtelen.
És a szó, amivel elmondható,
Hogy mindig veled lenni volna a jó.

Oly' szép vagy, én is szép vagyok te veled,
Te a hős, én a hű paripád neked,
A ló, ami vágtára való,
Mert mindig veled lenni volna a jó.

Oly' egész vagy és én is egy vagyok te veled,
Te a tő, én a hajtás, mind a tied.
Tő, soha ki nem száradó,
Víz, mit neked adni volna a jó.

Te méh vagy, én meg leszek neked virág,
Könnyűvé válik vállunkon a világ.
Rég keresem, de Te mutatod az irányt,
Az út veled vigyen majd innen tovább.

08. Yet with you _ Veled mégis

A tenyeredben béke honol,
bárcsak elférnék rajta én is.

Ha minden épp térdre is omol,
Te emelsz magaddal mégis.

Ha a vihar szele arrébb sodor,
Veled összeérek mégis.

Mikor csendesen egy csomó kibomol,
Veled összefonódik mégis.

09. I wouldn't give _ Nem adnék

Míg a nap lenyugszik és felkel,
Míg az idő mindent el nem nyel.

Erdő, erdő, de magas a teteje,
Árva madár párját keresi benne.

Régi szeretőmért nem adnék egy hajmát,
Ki minden hajnalban keresi kalapját.

10. Chameloen _ Kaméleon

Erdő, erdő, de magos a teteje,
Árva madár párját keresi benne.

Az árva madár a párját,
Magányos szerető a társát,
Árva madár párját keresi benned.

Tő a hajtását,
Magányos a képmását,
Árva madár a párját keresi benned.

Csak nézem, hogy a színed a színemmé válik,
És többé már nem szomjazom.

A kezem, a kezeden többé nem fázik,
Hol te vagy, nekem az az otthonom.

A végtelen lét tekintetében látszik,
Ha csak egy van, nekem az te vagy, tudom.

Létünkkel az élet, oly szép jelenetet játszik,
Én a csenden is veled osztozom.

11. At last _ Végre

Végre elhagyott a gond,
Elhagyom hát én is,
Még egyszer el nem rontom,
Ha kell elhagyom a szót is.

Babám, babám mondd meg mi legyen,
Együtt eljutunk a célig,
Babám, babám, mondd meg mi legyen,
És én megcsinálom, nem csak félig.

12. On the way _ Útközben

Ha az út az élet, a sors és a jövő metaforája,
akkor mi az a három dolog, amit nem vinnél
magaddal az útra?

(lehet tárgyi-konkrét, fogalmi-absztrakt)

És mi az a három dolog, amit mindenképp
magaddal vinnél?

Mi az az egy dolog, amit mindenképp
szeretnél felfedezni az úton?

Mi az az egy dolog, amit mindenképp
szeretnél megtanulni az úton?

Mi az az állapot, ahogy mindig akarod érezni
magad útközben?

Mi az, amin nagyon meglepődnél?

Mi az, amint nem lepődnél meg?

If the way is a metaphor for life, destiny and
for the future, then what are the
three things you wouldn't take with you on
the trip? (can be material-concrete,
conceptual-abstract)

And what are the three things you would
certainly take along?

What is the one thing you definitely want to
discover on the way?

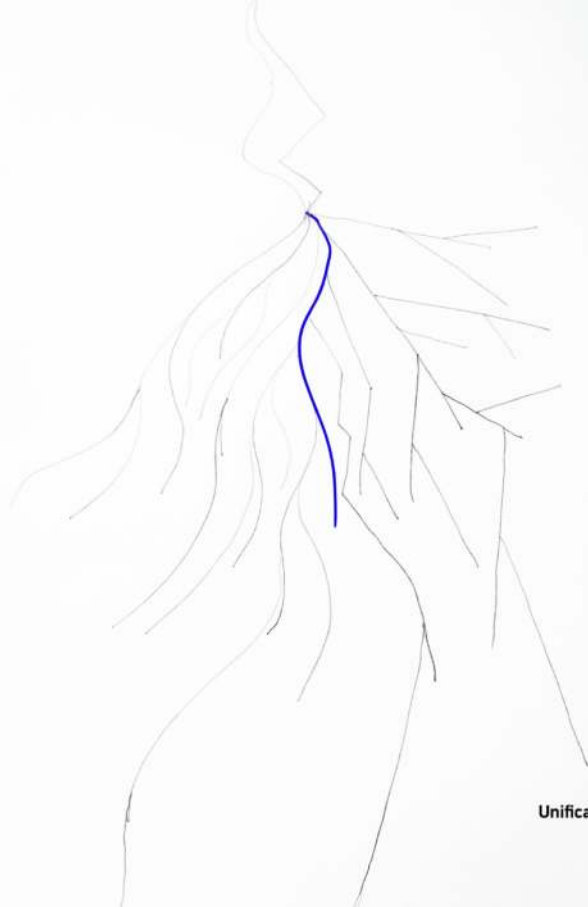
What is one thing you definitely want to learn
on the way?

How do you imagine the state of how you
always want to feel on the go?

What would you be most surprised by?
What wouldn't surprise you?

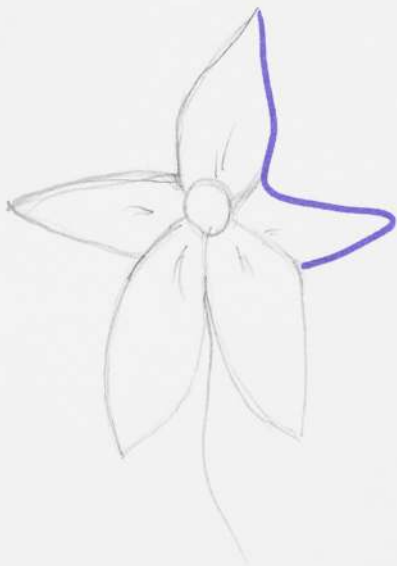
The tree of life / Az élet fája

Unification / Egyesülés

Remission / Elengedés

The yellow flower without its roots / A sárga virág a gyökerei nélkül

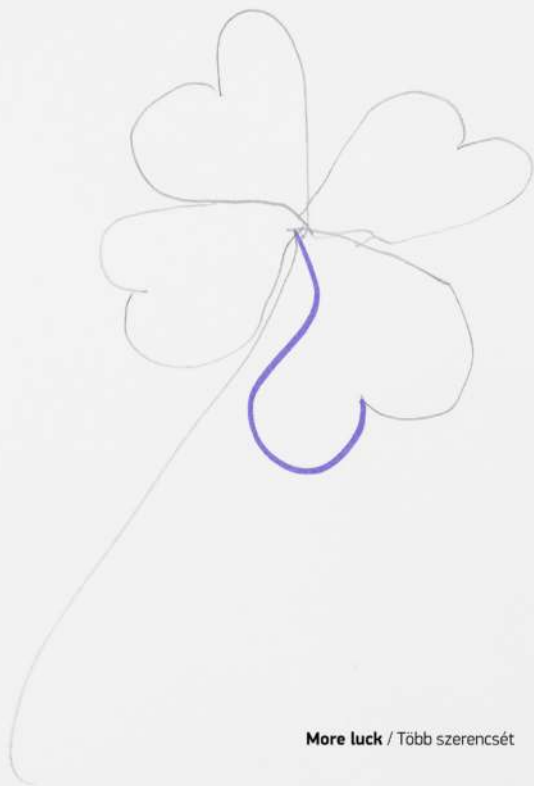
Who are you? / Ki vagy te?

Exhale / Kifújás

Sound hurricane / Hangorkán

More luck / Több szerencsét

"An image for the feeling: like a drop of water on a leaf, traveling on the surface, moving towards other drops that make it swell, but all the while clinging to the leaf, and then all of a sudden it reaches the edge, from where it is pushed away and becomes free. This sensation was helped by the fact that I was among many new people with whom I had to do something. We were getting to know each other. It was nice to connect, and to enjoy the spontaneous waiting time outside. I have arrived in the present."

"After the initial uncertainty, I had a sense of extraordinary courage and liberation. It was an absolute departure from my comfort zone, since I had never improvised before. What helped me was your music, which captivated me even more and which I could draw energy from."

"Egy kép az érzéshez: mint egy vízcsepp egy levélen, aki vándorol a levél felületén, odasimul más cseppekhez, akiktől nagyobbra duzzad, de közben végig a levélhez tapad, majd egyszer csak elér a levél széléhez, ahonnan elrugaszkodva szabaddá válik. Ehhez az érzéshez az segített hozzá, hogy sok új ember közé kerültem, akikkel kezdeni kellett valamit, simultunk egymáshoz, ismerkedtünk, jó volt kapcsolódni, meg jó volt a spontán váróidő, amikor kint lazulhattunk a szabadban. Megérkeztem a jelenbe."

"Bennem rendkívül nagy bátorság és felszabadultság érzése alakult ki a kezdeti bizonytalanság után. Ami nekem abszolút komfortzónából kilépés volt, mivel előtte sosem improvizáltam. Ami segített, az pedig a zenéd volt, ami még inkább magával ragadott, és energiát merithettem belőle."

13. Bring us together _ Sodorjon össze

De jó volna egyszer végre megérkezni,
A jóra, a jó helyen, veled rátalálni.

De jó volna veled együtt útra kelni,
Jókor a jó helyre, kéz a kézben érnei.

De jó volna veled magam is megtalálni,
Jókor, a jó helyen, -te- melletted állni.

De jó volna egyszer végleg megérkezni,
Veled együtt önmagamot sem tovább keresni.

Akár téli égen,
A keleti részen,
Sodorjon minket össze a szél.

Hideg is lehet éppen,
Én mégse érzem,
Csak a tőled kapott jó érzést.

Ha épp elrejt egy árnyék,
Én úgy is rád találnék.
És előled én sem rejtőznék.

Most frequently used sounds from the archive and field recordings:

Drumming with a brush on seagull porcelain (2021)

The glass door of the Sunbeam Promenade opens (2021)

Mother drumming on the piano with her fingers (2021)

Mom's typewriter when we load the blank page (2021)

Olivia says: tell more jokes! (ca. 1994)

I'm saying: cozy evening, huh? (approx. 2000)

I'm asking: but why? (ca. 1994)

May rain from the Balcony (2024)

Walk on the hills of Budaörs (2024)

Walk in the Budaörs forest (2024)

Legtöbbet felhasznált hangok az archívumból és terepfelvételekből:

Ecsettel dobolás a sirályos porcelánon (2021)

Kinyílik az Napsugár sétány üvegajtaja (2021)

Anya dobol az ujjával a zongorán (2021)

Anya írógépe, amikor betöltjük a tiszta lapot (2021)

Olivia mondja: mondjál még viccet! (kb. 1994)

Én mondom: hangulatos este, mi? (kb. 2000)

Én kérdezem: de miért? (kb. 1994)

Májusi eső az erkélyről (2024)

Séta a budaörsi hegyeken (2024)

Séta a budaörsi erdőben (2024)

Composed and produced by
Veronika Szász

Veronika Szász: **vocals, electronics, analog synthesizer, field recordings**

Special guests

Péter Cseh: electronic guitar, acoustic guitar

Sára Tímár: vocal, noises

Bálint Monostori from the choir Soharóza and Lumen Christi: vocal, noises

David Simon of the Lumen Christi choir: vocal, noises

Eszter Hajós, János Rajos, Katalin Tószegi-Faggyas, Tímea Gál and Viktória

Juhász from Tarka choir of Annamari Oláh: vocal, noises

Lyrics

Veronika Szász

English

Bálint Dóra

Graphic Design

Veronika Szász

Photos

Csaba Molnár (1, 5, 6, 7, 8, 21, 22, 23, 29, 30, 31, 35, 37, 38, 39, 41, 50, 51, 53, 54, 55, 64, 65, 66, 67),

Bence Mladin (13, 14, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 99, 100), **Ilka Olajos** (16), **Máté Bencze** (85, 86, 98, 101, 102, 103), **Olívia Szász** (61), **Szilárd Szil** (15, 25, 27, 57, 59), **Veronika Szász** (26, 33, 34, 42, 43, 45, 46, 47, 49, 58, 62, 63, 68, 70, 71, 72, 84)

VENI_Being your slave

- 01. Close to yourself _ Közel magadhoz _3:05**
- 02. Bring me to you _ Hozzád vigyen _9:39**
- 03. Me, but you _ Én, de te _3:32**
- 04. I exist _ Létezem _4:46**
- 05. On the branch of nothing _ Semmi ágán _5:48**
- 06. Eh, you sorrow _ Ej, te bánat _3:21**
- 07. Garden in which it grows _ Kert amiben terem _4:54**
- 08. Yet with you _ Veled mégis _6:28**
- 09. I wouldn't give _ Nem adnék _10:22**
- 10. Chameleon _ Kaméleon _5:45**
- 11. At last _ Végre _4:41**
- 12. On the way _ Útközben a _4:55**
- 13. Bring us together _ Sodorjon össze _3:42**

Total time: 01:40:96

Live recording at ProVibe Studios, 30 May, 2024

Mastering engineer: Tom Caulfield

Producer: Róbert Zoltán Hunka

Recorded format: Native DSD 256

©©2024 Hunnia Records & Film Production

www.hunniarecords.com

Made by the support of Nemzeti Kulturális Alap

Készült a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával

HRES2414

HUNNIA RECORDS